

вахъ много; чинеше ся, че св. горекытѣ ахчи—калугеры като че нарочно сж ся нагласили да си покажѣтъ прѣдъ насъ искусство то. Тука имаше различни супы, печены мѣса, (*) и овошкы, и яхныи, и много вино. На софрѣ тѣхъ весело ся приказваше за различни тѣ мѣнастырскы имоты, за много станалото жито и маслинытѣ, и ни една думѣ за искушенія и св. горекы видѣнія, като че бѣхме въ мѣръ, а не въ св. Горѣ. Подирѣ това старцитѣ ся простихъ съ насъ, и единъ отъ братія та ны заведе въ стаятѣ за госты тѣ, дѣто ны дадохъ, подѣ расположеніето ны петъ стаи съ отдѣлнѣ домашнѣ църквѣ. Въ стаятѣ прилично и чисто, извѣнѣ поне, даже бѣхы тѣ тука сж по малко, отъ колкото въ другытѣ мѣнастыры. Тука намѣрихъ О. Лукыана, кой то нарѣждаше нѣща та ны.

—Е, ублажихте ли ся? попита ма той, и лукаво ма изглѣдваше.

—Ублажихъ ся.

—Оле, кѣква радость за васъ сега, какъ то ми ся чини! Сега плувате като сырене въ масло . . . Поглѣдайте, само едни възглавничы колко сж дотѣтрали за васъ, спете сега сладко.

—Ами вый?

—За менѣ ся негрыжете. Като за менѣ човѣкъ една дѣска подѣ кѣлкѣхъ тѣхъ и камѣкъ подѣ главѣхъ тѣхъ—и готово е лѣгло то ми. Само мѣчно ще е да ся живѣе тука: вѣма никакъвъ редъ, никой нищо не знае, сичкы распиляно глѣдѣхъ, искушеніе! Нека е Богъ съ тѣхъ! Айде да спимъ, по добрѣ; ето вече и птичкытѣ запѣхъ.

—Туй, вы, за петлытѣ ли казвате?

—Ами чи каква друга птичка ще пѣе по туй време? . . . Благословете! Отивамъ да спѣ.

(*) По снисхожденіе кѣмъ старческѣхъ тѣхъ слабосты, въ свободнытѣ мѣнастыры е разрѣшено вкушеніе на мѣсо.